

[Justitsministeren.]

holdsbidrag, og det afgørende er så, om bestemmelserne bliver administreret, som de bør administreres.

Jeg har modtaget ikke så få klager fra bidragsberettigede over, at inddrivelsen af bidraget er for lidt effektiv, ligesom jeg også jævnlig modtager klager fra bidragspligtige eller disses hustruer over, at politiet går for hårdhændet frem ved inddrivelsen. Disse klager lader jeg altid grundigt undersøge, og hvis de viser sig berettigede, ændres politiets afgørelse. Jeg har i den tid, jeg har været minister, med særlig interesse fulgt dette spørgsmål om inddrivelsens effektivitet, og jeg vil fortsat følge spørgsmålet. Jeg har lige ladet det undersøge på lidt bredere basis, men er kommet til det resultat, at der ikke er anledning til at udsende nye generelle instruktioner vedrørende inddrivelsen. De nugældende bestemmelser er i det store og hele tilfredsstillende, men det sker, at man får indtryk af, at inddrivelsesmaskineriet arbejder unødigt tungt, og ministeriet har så sent som i 1951 foranlediget, at der blev gennemført nogle forbedringer og forenklinger i København. Jeg kan love, at ministeriet vil gribe ind, hvis det stilles overfor tilfælde, hvor politiet har forsømt at fremme en inddrivelsessag på behørig måde.

Jeg forstår meget vel, at det ærede medlem hr. Per Hækkerup har rejst det spørgsmål, om der ikke kunne være anledning til at forbyde indretningen af havebassiner eller at påbyde sådanne indretninger ved dem, at de talrige sørgelige ulykker, hvor børn falder i dem og drukner, kan undgås.

I øjeblikket er der — som det ærede medlem også var inde på — ikke hjemmel for politiet til at forbyde dem eller forlange opstillet hegn eller indsætning af metaltrådgitter umiddelbart under vandoverfladen, hvilket vel er de foranstaltninger, man i første række vil tænke på at bringe i anvendelse. Politivedtægterne gælder kun for offentlig gade, vej og plads samt for private gader, veje og pladser, når disse er åbne for almindelig færdsel. Ellers har politiet ingen ret til at foretage sig noget på privat grund, medmindre der foreligger en forbrydelse, eller når der iøvrigt er hjemmel til det i lovgivningen; men jeg er villig til at undersøge nærmere, hvad der måtte kunne foretages i denne sag, og jeg kan i denne forbindelse oplyse, at politiet, allerede inden

sagen nu er blevet rejst, har truffet foranstaltninger til at samle materiale til belysning af problemets omfang, idet politidirektøren i København i samarbejde med redningskorpserne vil gennemgå alle de sager, der har været om børn, der er druknet i havebassiner.

Tilsvarende undersøgelser er i fuld gang for det øvrige lands vedkommende, idet formanden for politimesterforeningen efter aftale med politidirektøren indsamler dette materiale. Jeg kan iøvrigt oplyse, at jeg på den givne anledning underhånden har ladet forespørge i boligministeriet, om der efter bygningslovgivningen skulle være hjemmel for at gribe ind overfor de nævnte forhold, men det spørgsmål er blevet besvaret benægtende.

Det ærede medlem hr. Andreas Hansen omtalte forleden dag visumbestemmelserne for tyske statsborgere, idet han særligt gjorde gældende, at den nugældende ordning, hvorefter der ikke gives visum til tyske statsborgere, der ønsker at rejse herop på turistbesøg, virker meget uheldig. Jeg har til stadighed bestræbt mig for at lempe de restriktioner for rejsesamkvemet, som visumtvangen for tyske statsborgere medfører, og jeg har da også allerede gennemført betydelige lempelser. F. eks. blev politimesteren i Aabenraa i oktober 1951 bemyndiget til at meddele den hjemmehørende sydslesvigske befolkning visum bl. a. til gentagne rejser med indtil 3 måneders ophold indenfor eet år for at besøge slægtninge eller bekendte i Danmark, og det er kun ved besøg hos bekendte — endda kun ved første besøg —, at den visumsøgende skal godtgøre, at han er inviteret. I juli måned i år blev de danske repræsentationer i Tyskland desuden bemyndiget til på egen hånd at give andre tyske statsborgere i Vesttyskland visum for besøg bl. a. hos slægtninge og bekendte, når den pågældende kunne godtgøre, at besøget var ønsket; samtidig blev bestemmelsen om invitation slækket betydeligt, f. eks. for tyske forretningsfolk og andre tyske statsborgere, som allerede een gang efter 5. maj 1945 havde haft visum her til landet.

Disse og andre lempelser har forkortet ekspeditionstiden for visumandragender væsentligt og har også medført en overordentlig stærk forøgelse af antallet af indrejste tyske statsborgere. I 1950 foretog tyske